

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 2209/21
29.4.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Миланке Вукчевић, председника већа, Весне Целетовић Цуцић и Весне Карацић-Ристић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., ул. ... бр. ..., ЈМБГ ..., чији је пуномоћник Немања Ковачевић, адвокат из Београда, ул. Пана Ђукића бр. 8/20, против тужене Републике Србије - Министарство одбране, коју заступа Војно правобранилаштво, Београд, ул. Бирчанинова бр. 5, ради дискриминације, одлучујући о жалби тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду П 13020/18 од 04.02.2021. године, у седници већа одржаној дана 29.4. 2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужене и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Вишег суда у Београду П 13020/18 од 04.02.2021. године у ставу првом и трећем изреке.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Ожалбеном пресудом у ставу првом изреке дозвољено је преиначење тужбе учињено на рочишту дана 13.07.2020. године. Ставом другим је усвојен тужбени захтев тужиоца и утврђено да је Закључком Владе Републике Србије број 401-161/2008 од 17.01.2008. године, којим су дозвољена средства ради исплате новчане помоћи ратним војним резервистима са пребивалиштем на територији 7 неразвијених општина Куршумлија, Блаце, Бојник, Лебане, Житорађа, Доњевац и Прокупље, повређено начело једнаких права и обавеза, чиме је извршена дискриминација на основу места пребивалишта тужиоца АА из ... као учесника рата са пребивалиштем у ..., а које није наведено у Закључку Владе Републике Србије од 17.01.2008. године. Ставом трећим је обавезана тужена да изреку пресуде објави у јавном гласилу "Политика" о сопственом трошку без икаквог коментара и одлагања најкасније у другом наредном броју од дана правоснажности пресуде. Ставом четвртим је обавезана тужена да тужиоцу накнади

трошкове парничног поступка у износу од 30.800,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности па до исплате.

Против ове пресуде благовремено је жалбу изјавила тужена и то у ставу првом и трећем изреке пресуде из свих законом предвиђених разлога.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу одредбе члана 386 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС” број 72/11 са каснијим изменама и допунама), Апелациони суд у Београду је нашао да жалба тужене није основана.

У проведеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности у смислу одредбе члана 386 став 3 Закона о парничном поступку.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац је био учесник рата у периоду од 22.04.1999. године па до 12.06.1999. године, а тужена је требало да војним резервистима који су учествовали у рату исплати неисплаћене дневнице што није учинила, на који начин је извршена дискриминација према тужиоцу по основу места пребивалишта. Након доношења Закључка пресудом је утврђено да је у конкретном случају за тужиоца дошло до повреде начела једнаких права и обавеза, те да је извршена дискриминација по основу места пребивалишта ратних војних резервиста с обзиром да тужиоцу није исплаћена новчана помоћ.

Према образложењу побијане одлуке првостепени суд је одлучио применом одредбе члана 21 Устава Републике Србије, одредбе члана 145 став 2 Устава Републике Србије, као и на основу одредби члана 14 Конвенције о заштити људских права и основних слобода налазећи да је у конкретном случају тужилац био дискриминисан од стране тужене јер је неједнако третиран у погледу свог личног својства – пребивалишта у односу на резервисте са којима је постигнут споразум и извршена исплата дневница, те да је у том смислу тужена направила неоправдану разлику између ових лица, а да за то није постојао објективан разлог који оправдава прављење те разлике. Такође, применом одредбе члана 43 став 1 тачка 2 и 5 Закона о забрани дискриминације (“Службени гласник РС” број 22/2009) је обавезан тужени да објави изреку правоснажне пресуде о свом трошку у јавном гласилу “Политика” без икаквог коментара и одлагања најкасније у другом наредном броју од дана правоснажности пресуде. Применом одредби члана 150, 153 и 154 Закона о парничном поступку одлучено је о трошковима поступка, а на основу одредбе члана 277 став 1 Закона о облигационим односима и о камати на досуђене трошкове поступка.

По оцени Апелационог суда, супротно наводима жалбе тужене, донета одлука је правилна и на закону заснована.

Неосновани су наводи жалбе тужене да је погрешно примењено материјално право када је дозвољено преиначење тужбе учињено на рочишту дана 13.07.2020. године, те да тужена о преиначењу није била обавештена и није на исто могла да се

изјасни, јер није добила записник са рочишта од 13.07.2020. године када је преиначење тужбе извршено, с обзиром да се из списка предмета види да је записник са рочишта од стране тужене примљен дана 21.07.2020. године и да је постојала могућност да се тужени на преиначење изјасни јер је наредно рочиште било заказано за дан 04.02.2021. године, а такође је неосновано у жалби тужене наведено да се суд није могао позвати на одредбу члана 43 став 1 тачка 2 и 5 Закона о забрани дискриминације, нити на одредбу члана 199 Закона о облигационим односима када је дозволио преиначење и обавезао тужену да се о њеном трошку објави изрека пресуде у јавном гласилу “Политика” с обзиром да је већ у време подношења тужбе био на снази Закон о забрани дискриминације, а такође у конкретном случају како је одредбом члана 199 Закона о облигационим односима предвиђено да у случају повреде права личности суд може наредити, да се на трошак штетника, објави пресуда односно исправка или наредити да штетник повуче изјаву којом је повреда учињена или шта друго чиме се може остварити сврха која се постиже накнадом, а како је утврђено да је тужилац дискриминисан, те да је дошло до повреде права личности, то се могло и применом одредбе члана 199 Закона о облигационим односима тужени и обавезати да објави пресуду о свом трошку, те да за то није било неопходно да је досуђена одређена накнада штете по овом основу, како се то у жалби тужене неосновано наводи. Поред тога правилно је применом одредбе члана 41 и 43 Закона о забрани дискриминације (“Службени гласник РС” бр.22/09 од 30.03.2009. године) утврђено да је према тужиоцу извршена дискриминација, а с обзиром да је тужба тужиоца поднета након што је ступио на снагу овај закон, а такође је утврђено постојање дискриминације и на основу одредбе члана 21 Устава Републике Србије, члана 45 став 2 Устава Републике Србије, те члана 14 Конвенције о заштити људских права и основних слобода.

Применом одредбе члана 390 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС” бр.72/11 са каснијим изменама и допунама), одлучено је као у ставу првом изреке ове пресуде.

Како тужени није успео са жалбом, то је применом одредбе члана 165 став 1 Закона о парничном поступку одлучено као у ставу другом изреке те је одбијен захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

**Председник већа-судија
Миланка Вукчевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић